

съ дѣлото на едно минжло за всякога изгубено. Въ свойтъ вѣсторгъ за патриархалната система, той враждува противъ всичката нова цивилизация и иска да на повърне въ старитѣ времена, опитъ съвършено невъзможенъ.

Позволено е да се защищаватъ обичаитѣ които сжществуватъ, както е разумно да се защищаватъ народнитѣ облѣкла. Но не трѣбва да се мисли че всичко е загубено защото извѣстенъ обичай или извѣстно прѣдание—драгоцѣнни останки на едно минжло на което тѣй сжщо и пороцитѣ сж изчезнжли—се изгубватъ едно подиръ друго. Опасна погрѣшка е да се сдружава дѣлото на вѣчнитѣ истини на нравственността съ обичаи които може да сж прѣвѣсходни, но които сж подвижни и тлѣнни. Колко благородно и трогателно е да глѣдашь княжната Носикаа да отива да иѣре прѣлпиркитѣ си на съсѣдний кладенець! Много време има отъ както този семеенъ и домашенъ обичай е изчезнжлъ. Изродило ли се е отъ тогава обществото? Отъ Носикаа до насъ, колко обичаи пълни съ интересъ и нравственностъ сж изчезнжли у всичкитѣ народи, безъ да можемъ за това да обвиняваме социализмътъ и френската революция! За наше спокойствие, нѣка си припомнимъ че отъ Несторъ насамъ всичкитѣ мждреци не сж прѣстанжли да се оплакватъ за добритѣ стари обичаи, за общественитѣ или домашнитѣ прѣдания. Доброто старо време е било всякога прѣдмѣтъ на жаление отъ старцитѣ. Ако тѣзи идеи се вземехж за чиста монета, само единъ народъ ще има на свѣгтъ който е разбралъ истинската общест-